

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/375/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7218200051
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7218200051.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudcov JUDr. Jarmily Maximovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobkyne K. G., nar. XX.X.XXXX, bytom L., Ž. XX, zast. Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Košice, Kuzmányho 29, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35792752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, o určenie, že žalovaný nemá právo na výkon zrážok zo mzdy a o zaplatenie 2.656,13 € s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku 27C/2/2018-174 z 5.6.2019 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 2.656,13 € a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) napadnutým rozsudkom určil, že žalovaný nemá právo na výkon zrážky zo mzdy žalobkyne vyplývajúcej z dohody o zrážkach zo mzdy k zmluve o revolvingovom úvere č. 8500015705 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 25.9.2012 a že žalovaný nemá právo na výkon zrážok zo mzdy žalobkyne vyplývajúcej z dohody o zrážkach zo mzdy k zmluve o revolvingovom úvere č. 8300060464 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 29.5.2013. Ďalším výrokom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 2.656,13 € spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.656,13 € od 6.1.2018 do zaplatenia do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Posledným výrokom súd zrušil uznesenie Okresného súdu II zo dňa 30.11.2017 č.k. 37C/61/2017-28 od právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

2. V plnom rozsahu tak vyhovel žalobe, ktorú žalobkyňa skutkovo odôvodnila tým, že ako spotrebiteľka so žalovaným ako dodávateľom mala uzavrieť dve úverové revolvingové predformulované zmluvy - dňa 25.9.2012 č. 8500015705, na základe ktorej jej mal byť poskytnutý úver vo výške 1.500 €, avšak žalovaný hneď na počiatku úverového vzťahu zrazil z istiny poplatok za poskytnutie úveru vo výške 215,75 €, preto skutočná výška úveru bola 1.284,25 €. Úver sa žalobkyňa zaviazala vrátiť v 42 mesačných splátkach po 80,37 €, teda celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa splatiť predstavovala 3.375,54 €. Na základe druhej úverovej zmluvy č. 8300060464 z 29.5.2013 jej mal byť poskytnutý úver vo výške 1.500 €, reálne jej však bola poskytnutá len suma 1.284,25 €, pretože žalovaný hneď zrazil sumu 215,75 € ako poplatok za poskytnutie úveru. Aj tento úver sa žalobkyňa zaviazala vrátiť v 42 mesačných splátkach po 80,37 €, teda celkovo čiastku 3.375, 54 €. Žalobkyňa mala za to, že ani jedna zo zmlúv nebola platne uzavretá pre rozpornosť údajov v samotných žiadostiach o úver s konečným znením zmlúv, ktoré neboli ňou ako spotrebiteľkou odsúhlasené a prijaté (túto skutočnosť uviedla na pojednávaní). V zmluvách boli zakomponované neprijateľné podmienky, medzi nimi aj dohody o zrážkach zo mzdy, zmluvy neobsahovali dobu trvania a termín konečnej splatnosti, výšku, počet a termíny splátok, preto sa úvery považujú za bezúročné a bezpoplatkové. Keďže žalobkyňa preplatila sumu, ktorá jej bola poskytnutá žalovaným, domáha sa z titulu bezdôvodného obohatenia vrátenia rozdielu medzi vyplatenou a ňou vrátenou sumou vo výške 2.655,13 €.

3. Súd prvej inštancie vyšiel zo skutkového stavu tvrdeného žalobkyňou a ustálil, že strany sporu uzavreli dňa 25.9.2012 Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500015705 a dňa 29.5.2013 Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300060464. V oboch skonštatoval rozdielne údaje, pokiaľ ide o ich časť 5 označenú ako „Údaje o požadovanom spotrebiteľskom úvere revolvingového typu v EUR“ a časť 6 označenej ako „Údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere revolvingového typu v EUR“. Konštatoval, že ide o spotrebiteľské úvery, ktorých podstatnou náležitosťou je dohoda o výške RPMN, ktorá je v oboch prípadoch iná v návrhu na uzatvorenie zmluvy ako v jej akceptácii (pri prvej zmluve je predpokladaná RPMN za úver 70,01 % a v akceptácii zmluvy je RPMN za úver 65,52 %, v prípade druhej zmluvy je predpokladaná RPMN za úver 70,01 % a v akceptácii 63,32 %), čo znamená, že návrh zmluvy nebol prijatý bezvýhradne a je možné ho považovať v zmysle ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka za nový návrh. Z uvedených dôvodov preto dojednanie o RPMN (ročnej percentuálnej miere nákladov) nemožno považovať za platné zmluvné dojednanie, keďže v danom prípade chýba bezvýhradná akceptácia návrhu a k zmluvnému konsenzu medzi zmluvnými stranami nedošlo. Pretože nebolo preukázané, že by žalobkyňa akceptovala nový návrh zmluvy zo strany veriteľa, súd ustálil, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8500015705 zo dňa 25.09.2012 a zmluva o revolvingovom úvere č. 8300060464 zo dňa 29.05.2013, platne uzavreté neboli.

4. Súd ďalej konštatoval, že žalovaný poskytol žalobkyňi v oboch prípadoch reálne sumu vo výške po 1.284,25 € (aj keď bolo uvedené, že jej poskytuje pri oboch zmluvách sumu po 1.500 €, hneď jej zrazil na poplatkoch po 215,75 €). Žalobkyňa bola povinná vrátiť žalovanému na jednej aj druhej zmluve poskytnutú istinu 1.284,25 €. Žalobkyňa však zaplatila žalovanému na zmluve č. 8500015705 sumu 2.733,16 € a následne 3x 80,37 €, spolu 2.974,27 € a na zmluve č. 8300060464 sumu 2.250,36 €, pozostávajúcu zo splátok vo výške 2.009,25 € a 3 zrážok zo mzdy po 80,37 €. Žalovaný prijal teda od žalobkyne o 2.656,13 € viac a v tomto rozsahu sa bezdôvodne obohatil.

5. K dohodám o zrážkach zo mzdy súd uviedol, že ide o akcesorický vzťah a keďže hlavné zmluvy, ktoré boli zabezpečené dohodou o zrážkach zo mzdy, neboli uzavreté, platí potom, že ani dohody o zrážkach zo mzdy neboli uzavreté.

6. Na zistený skutkový stav súd aplikoval § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 1 - 6, § 54 ods. 1, 2, § 551, § 39, § 43, § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, 2, § 44 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) § 497, § 499, § 500 ods. 1, 2, § 501 ods. 1, § 502 ods. 1, 2, § 503 od. 1, 2 Obchodného zákonníka, § 9 ods. 1, 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a žalobe v celom rozsahu vyhovel argumentujúc, že jednak zmluvy o úvere neboli platne uzavreté (viď bod 3) a jednak neboli uzavreté písomne v súlade s ust. § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Plnenie žalobkyne nad rámec istiny prijatej od žalovaného vyhodnotil ako bezdôvodné obohatenie, ktoré ho v sume 2.656,13 € zaviazal žalobkyňi zaplatiť spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 6.1.2018, pretože vo výzve adresovanej žalovanému na dobrovoľné zaplatenie uvedenej sumy mu bola uložená lehota na plnenie do 5.1.2018.

7. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

8. Súd zároveň v zmysle § 337 ods. 3 CSP zrušil neodkladné opatrenie, ktoré nariadil uznesením 37C/61/2014-28 z 30.11.2017 a ktorým uložil žalovanému povinnosť zdržať sa výkonu práva na zrážky zo mzdy žalobkyne na základe dohody o zrážkach zo mzdy k zmluve o revolvingovom úvere č. 8500015705 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 25.9.2012 a výkonu práva na zrážky zo mzdy žalobkyne na základe dohody o zrážkach zo mzdy k zmluve o revolvingovom úvere č. 8300060464 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 29.5.2013.

9. Rozsudok vo výroku o povinnosti zaplatiť žalobkyňi sumu 2.656,13 € a vo výroku o trovách konania napadol včas podaným odvolaním žalovaný z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, t.j. súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku zmenil v zmysle odvolania a žalobu zamietol. Uplatnil si náhradu trov konania. Vytkol súdu prvej inštancie, že pokiaľ z dôvodu rozdielnosti údajov v návrhu zmluvy a jej prijatím v časti údajov o RPMN dospel k záveru, že nedošlo k uzavretiu úverových zmlúv, založil

odôvodnenie rozsudku po skutkovej i právnej stránke na iných dôvodoch a skutočnostiach, než ako uviedol žalobca v žalobe. Pokiaľ súd mienil rozhodovať na základe iných skutkových záverov, mal túto skutočnosť jednoznačne sporovým stranám oznámiť, pretože kým súd nie je viazaný tým, ako strany kvalifikujú svoj nárok po právnej stránke, po stránke skutkovej je tvrdeniami viazaný. Mal preto za to, že súd nesprávne procesne postupoval a v konečnom dôsledku mu odňal možnosť uplatniť procesnú obranu voči skutočnostiach, ktoré súd považoval za rozhodujúce pre spor. Namietal nepreskúmateľnosť rozsudku, pretože z neho nevyplýva, na základe čoho súd dospel k záveru o tom, že RPMN je možné dohodnúť. Úvaha súdu o tom, že kvôli RPMN nedošlo k uzavretiu zmluvy je mylnou, pretože v bode 5. žiadosti o úver uvedený údaj „predpokladaná RPMN“ nie je návrhom RPMN, pretože žalovaný v čase podania žiadosti ho ani nebol objektívne spôsobilý vypočítať, lebo ak pre výpočet je potrebný údaj dátum vyplatenia úveru, časové rozpätie medzi vyplatením a splatnosťou tej-ktorej splátky, tak žiadny údaj RPMN určený spôsobom podľa vzorca v prílohe č. 2 k z. č. 129/2010 Z. z. ani pri jednej zmluve nemohol navrhovať. Preto sa v zmluve nachádza údaj „predpokladaná“ RPMN, ktorá vyjadruje predpoklad, že úver je schválený v deň podania žiadosti a súčasne, že táto predpokladaná hodnota ani neprevyšuje tú, ktorá bude vypočítaná na základe údajov o schválenom úvere. To, že RPMN sa dohodnúť objektívne nedá, vyplýva v prvom rade z právnej úpravy upravujúcej spôsob určenia tohto údaja a aj súdna prax dospela k takémuto záveru. Ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v danom čase, medzi ktoré patrí aj dátum prvého čerpania úveru, ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy a nie v čase, kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru. Ak by žalovaný neurčil údaj RPMN schváleného úveru postupom podľa zákona č. 129/2010 Z. z., teda podľa schváleného vzorca, ale by uviedol hodnotu zhodnú s „predpokladanou RPMN“ uvedenou v bode 5 každej zmluvy, porušil by zákon č. 129/2010 Z. z. Odvolateľ ďalej namietal, že otázka „dohody“ o RPMN nebola zo strany súdu ani len posúdená v tom smere, či zákonná úprava takúto dohodu pozná a predpokladá. Z vyššie uvedených dôvodov sa odvolateľ domnieval, že súd nesprávne posúdil otázku vzniku zmluvného vzťahu. Z rozsudku nie je ani zrejmé, na základe čoho súd dospel k záveru, že žalovaný vlastne navrhol údaj o RPMN, pretože žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Súd dvoje rozhodnutie, podľa názoru odvolateľa, odôvodnil skutočnosťami, ktoré neposúdil v zmysle pravidiel určených pre ich stanovenie - ak totiž tvrdil, že RPMN schváleného úveru je iná, ako v čase podania žiadosti o úver, potom by mal zdôvodniť, ako sa pri zachovaní pravidla, že RPMN sa určuje v čase schválenia úveru, dá RPMN schváleného úveru určiť už pri žiadosti o úver. Závery súdu sú akademickými, nezohľadňujú právne dôsledky relevantnej úpravy a vedú k zjavne nedôvodným záverom.

10. Podľa názoru žalobkyne, ktorým sa vyjadrila k odvolaniu žalovaného, rozhodnutie spĺňa parametre riadne a dostatočne odôvodneného rozhodnutia. Odôvodnenie rozsudku obsahuje nielen rozsiahlu úvodnú popisnú časť, z ktorej vyplýva čoho sa strany domáhajú, aké dôkazy vykonal a ako ustálil skutkový stav v prejednávanej veci, ale i spôsob a rozsah, akým sa súd prejednanou vecou zaoberal, a tiež samotné právne posúdenie (vrátane citácie právnych predpisov, o ktoré sa opiera). Vo veci konajúci súd sa tak v tomto rozhodnutí dostatočne vysporiadal i s rozhodujúcimi argumentmi žalovaného, keď v ňom poukázal na tvrdenia žalovaného a na dôvody, pre ktoré jeho tvrdenia považuje za nedôvodné. Rozsudok nevykazuje znaky arbitrárnosti či svojvôle a spĺňa parametre zákonného odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP, preto tvrdenia žalovaného o jeho nepreskúmateľnosti sú nedôvodné. Žalobkyňa nesúhlasila s tvrdeniami žalovaného týkajúcich sa skutkových záverov okresného súdu, na podklade ktorých uviedol, že ak súd mienil rozhodovať na základe iných skutkových záverov, potom túto skutočnosť mal sporovým stranám jednoznačne oznámiť, nakoľko kým súd nie je viazaný tým, ako strany kvalifikujú svoj nárok po právnej stránke, po stránke skutkovej je tvrdeniami viazaný. Zdôraznila, že aj zo samotného rozhodnutia napádaného odvolaním žalovaného vyplýva, že žalobca namietal v konaní neplatné uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj z dôvodov, na ktoré v rozhodnutí poukázal prvostupňový súd, preto tvrdenia žalovaného nemožno považovať za relevantné. Zdôraznila, že súd je v tzv. spotrebiteľských sporoch, oprávnený vykonávať dôkazy aj bez návrhu strán, pričom s týmto oprávnením súvisí aj celkové posúdenie jednotlivých ustanovení spotrebiteľskej zmluvy ako aj iných zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou, na ktorých je založený nárok tvrdý v žalobe ako aj posúdenie všetkých okolností súvisiacich s uzatvorením zmluvy, v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy. Žalobkyňa trvala na tom, že obligatórne údaje obsiahnuté v predmetnej úverovej zmluve (v bode 6) boli do zmluvy doplnené až po prijatí návrhu na uzavretie zmluvy zo strany žalobcu, pričom niektoré údaje doplnené do bodu 6 sa navyše líšia od údajov obsiahnutých v bode 5 zmluvy. V zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 OZ sa prijatie návrhu, ktoré

obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny považuje za nový návrh. Práve doplnenie údajov do bodu 6 predmetných zmlúv považuje žalobkyňa za prijatie návrhu s dodatkami, ktoré sa považuje za nový návrh. Nemohlo preto dôjsť k platnému uzavretiu úverových zmlúv, nakoľko zmena návrhu považovaná za nový návrh nebola druhou zmluvnou stranou prijatá. Žalobkyňa ďalej uviedla, že nakoľko údaj o RPMN v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. vyjadruje výšku odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru, ktorú spravidla určuje veriteľ, ide o „dohodnuteľný“ údaj. Výška poskytnutého úveru, výška splátky, počet splátok, sú všetko údaje, ktoré je možné medzi stranami dohodnúť a všetky tieto údaje slúžia práve k určeniu výšky odplaty, ktorá je vyjadrená prostredníctvom RPMN, preto je logické, že na podklade týchto údajov je možné presne a jasne určiť aj výšku RPMN. Tvrdenia žalovaného, že v čase podpisu „žiadosti o spotrebiteľský úver“ (bod 5 zmlúv) ešte nemal vedomosť o všetkých podstatných údajoch potrebných k výpočtu RPMN, sú podľa žalobkyne zavádzajúce, nakoľko tieto údaje musia byť spotrebiteľovi známe už v čase podpisu zmluvy, inak by tak veriteľ mal možnosť doplniť všetky údaje podľa svojej vôle aj dodatočne, tak ako to urobil v prípade RPMN v bode 6 zmluvy. Okrem toho je dôležité pripomenúť, že v prejednávacom prípade nešlo iba o dodatočnú zmenu údaje o RPMN, ale aj o dodatočné doplnenie ďalších údajov, ktoré spotrebiteľovi neboli pri podpise zmluvy známe. Z uvedeného dôvodu žalobkyňa trvala na tom, že medzi ňou ako spotrebiteľom a žalovaným nedošlo k platnému uzatvoreniu predmetných zmlúv o úvere, a preto sa so závermi prvostupňového súdu plne stotožňuje. Podporne žalobkyňa poukázala na viaceré rozhodnutia, napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 9.8.2018, sp. zn. 3Co/245/2017, rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici z 9.12.2014, sp. zn. 13Co/1266/2014, z 9.12.2014, sp. zn. 13Co/1269/2014, rozsudok Krajského súdu v Trnave z 27.9.2018, sp. zn. 9Co/36/2018-151 a ďalšie. V tejto súvislosti poukázala na princíp právnej istoty argumentujúc s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5ECdo/192/2014, že aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie. Navrhla, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v plnom rozsahu a priznal jej trovy odvolacieho konania.

11. Výroky napadnutého rozsudku ktorými súd určil, že žalovaný nemá právo na výkon zrážky zo mzdy žalobkyne vyplývajúcej z dohody o zrážkach zo mzdy k zmluve o revolvingovom úvere č. 8500015705 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 25.9.2012 a že žalovaný nemá právo na výkon zrážok zo mzdy žalobkyne vyplývajúcej z dohody o zrážkach zo mzdy k zmluve o revolvingovom úvere č. 8300060464 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 29.5.2013 neboli odvolaním napadnuté; v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť v zmysle ust. § 367 ods. 1 a contrario CSP, a preto neboli v odvolacom konaní preskúmané.

12. Vo vzťahu k ostatným výrokom napadnutého rozsudku Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

13. Právny názor súdu prvej inštancie o existencii právneho vzťahu strán zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie, z ktorého vyvodil právnu povinnosť žalovaného zaplatiť žalobkyňi priznanú sumu s príslušenstvom, je podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku vystavaný na úvahe, že k písomnému uzavretiu úverových zmlúv medzi stranami vôbec nedošlo, preto, že zjednodušene povedané, v písomných akceptáciách návrhu úverových zmlúv žalovaným bol uvedený iný údaj o RPMN, vzťahujúci sa na poskytnuté úvery. Odvolací súd považuje za potrebné ozrejmiť, že vysvetlenie, prečo žalovaný v súvislosti s akceptáciou návrhov úverových zmlúv dopĺňal do nich údaje už raz vnesené, podáva bod 2.1 časti 2 všeobecných zmluvných dojednaní, ktorým si žalovaný vymienil právo v nadväznosti na posúdenie schopnosti splácať úver dlžníkom výšku požadovaného úveru znížiť a schváliť tým vyvolané iné parametre úveru, s tým však, že úroková sadzba a RPMN nemohli byť schválené vo väčších sadzbách ako boli uvedené v návrhu. Z uvedeného vyplýva, že žalovaným zvolený postup a ním sledovaný zámer, spočívajúci v možnosti zníženia úveru, pokiaľ to bude opodstatnené výsledkom posúdenia schopnosti dlžníka splácať úver v ním požadovanej výške, bez

ďalšieho nemožno považovať za nepoctivý, pričom v okolnostiach prípadu sa nejaví byť, a ani z rozhodovacej činnosti odvolaciemu súdu nie je známe, aby žalovaný toto prehodnocovanie výšky úveru, v praktickej rovine duplicitné vyplňanie údajov v úverovej zmluve, na ťarchu spotrebiteľov akokoľvek zneužíval. Túto skutočnosť nemožno ponechať bez povšimnutia ani pri posudzovaní účinkov právneho konania účastníkov občianskoprávných vzťahov, pretože v dobrej viere a s poctivým zámerom prejavenej vôle, je potrebné prisúdiť účinky pokiaľ len to je možné. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 5/2014, v ktorom tento konštatoval, že prílišný právny formalizmus a prehnané nároky na formuláciu zmluvy nemožno z ústavnoprávneho hľadiska akceptovať, lebo evidentne zasahujú do zmluvnej slobody občana, vyplývajúcej z princípu zmluvnej voľnosti (autonómie vôle) podľa čl. 2 ods. 3 ústavy. Ústavný súd v tomto rozhodnutí zároveň zdôraznil, že jedným zo základných princípov výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý vedie k platnosti zmluvy, pred takým výkladom, ktorý vedie k neplatnosti, ak do úvahy prichádzajú obidva výklady. Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou a nie zásadou. Taká prax, keď všeobecné súdy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom nezakladajúcim jej neplatnosť, preto nie je ústavne konformná a je v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcimi z čl. 1 ústavy. Obsahovo výstižnými a inšpiratívnymi k prejednávanej veci sú tiež závery Ústavného súdu ČR v jeho rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 340/2012, podľa ktorých preferencia výkladu uchovávaného právny úkon v platnosti kladie vysoké nároky na odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktorým sa právny úkon vyhlasuje za neplatný. Z takého rozhodnutia musí byť najmä dostatočne zrejmé, z akého právneho dôvodu má neplatnosť právneho úkonu vyplývať, či porušenie danej právnej normy vedie k neplatnosti právneho úkonu alebo k inému právnemu následku (náhrada škody, povinnosť vyzvať na odstránenie procesných nedostatkov) a aké skutkové zistenia preukazujú naplnenie predpokladov právnej normy, z ktorej vyplýva neplatnosť právneho úkonu. Z ústavného hľadiska požiadavky právnej istoty a preferencie platnosti právnych úkonov je nevyhnutné, aby o neplatnosti právneho úkonu nerozhodovali okolnosti, ktoré zákon neuvádza ako dôvody neplatnosti. Zároveň majú súdy pri posudzovaní neplatnosti právnych úkonov zohľadniť aj zmysel a účel právnej úpravy, ktorá s určitým nedostatkom právneho úkonu spája právny následok v podobe jeho neplatnosti. Tieto závery boli síce prijaté pri riešení otázok, týkajúcich sa spôsobu posudzovania vôle z hľadiska platnosti právnych úkonov, niet však podľa odvolacieho súdu rozumného dôvodu posudzovať prejavy vôle z hľadiska vzniku právnych úkonov podľa odlišných kritérií. To potom znamená, že prílišný právny formalizmus a prehnané nároky na formuláciu nemôžu mať priestor ani pri posudzovaní prejavov vôle urobených účastníkmi v súvislosti so vznikom právnych úkonov, v prípade nejasností je potrebné uprednostniť ich výklad, vedúci k zachovaniu sledovaných účinkov a prípadný záver, že tieto prejavy do právneho úkonu nevyústili, by mal byť celkom krajným spôsobom posúdenia, ktorý je potrebné zvlášť presvedčivo zdôvodniť.

14. V bode 5 úverové zmluvy obsahovali údaje o požadovanom úvere a v bode 6 údaje o schválenom úvere. V konaní nebolo medzi stranami sporným, že po vyplnení údajov o úveroch v bode 5 podpísala úverovú zmluvu (jej koncept) žalobkyňa, že v takejto podobe boli tieto návrhy úverových zmlúv predložené žalovanému, ktorý v úverových zmluvách vyplnil údaje podľa pretlaču v bode 6, návrhy zmlúv podpísal a v takejto podobe prijatie úverových zmlúv došlo žalobkyni. Súd prvej inštancie zistil a správnosť tohto jeho skutkového záveru nebola odvolateľom namietaná, že RPMN jedného z úverov je v bode 5 vyjadrená údajom predpokladaná RPMN 70,01 % a v akceptácii zmluvy v bode je RPMN za úver 65,52 %, v prípade druhej zmluvy je predpokladaná RPMN za úver 70,01 % a v bode 6 63,32 %). Ostatné údaje o úvere, včítane objemu poskytnutých peňazí, výšky úroku, počtu a frekvencie splátok a celkovej sumy, ktorú mal žalovaný žalobcovi zaplatiť boli v oboch týchto častiach úverovej zmluvy uvedené rovnako. Ostávalo teda posúdiť otázku, či za týchto okolností pre túto disproporcii došlo, alebo nie, k stretu prejavov vôle strán, potrebnej pre vznik úverovej zmluvy.

15. Negatívna odpoveď prvoinštančného súdu na túto otázku vychádzala z úvahy, že uvedenie iného údaju o RPMN v akceptácii oproti návrhu zmluvy predstavuje, ako uviedol, modifikáciu obsahu parametrov úveru.

16. Podľa ust. § 44 ods. 2 OZ prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Prijatím návrhu je však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy.

17. Odvolací súd sa so spôsobom právneho posúdenia povahy a následkov uvedenia rôzneho údaju o RPMN v akceptačných úkonoch žalovaného súdom prvej inštancie nestotožňuje. Bez potreby hlbšej analýzy možno podľa názoru odvolacieho súdu objektívne vzaté vylúčiť, aby uvedením iného údaju o RPMN v bode 6 úverových zmlúv žalovaný vzniesol proti návrhu výhrady alebo návrhu smerujúce k rozšíreniu alebo k obmedzeniu dojednaných práv a povinností. Faktom totiž je, že úverové zmluvy majú formulárovú podobu, ktorú žalovaný sám pripravil a i v časti 5 sám vyplnil (poverenou osobou), pričom žalobkyňa i napriek tomu je v hmotnoprávnej pozícii navrhovateľa tohto právneho úkonu len preto, že si žalovaný v rámci rokovaní o uzavretí zmluvy vymienil posúdiť schopnosť žalobkyne splácať úver v žiadanej výške a skrz toho podpísať zmluvy až druhý v poradí. Za tohto stavu je teda nelogické, aby žalovaný nesúhlasil s vlastnými zmluvnými podmienkami, alebo aby z vlastnej vôle chcel do formulárov zmlúv doplniť alebo z nej vypustiť niektoré jej ustanovenie. Preto z pohľadu znenia ust. § 44 ods. 2 veta prvá OZ možno podľa posúdenia odvolacieho súdu úvahy o povahe a následkoch uvedenia iného údaju o RPMN v návrhoch zmlúv a v jeho prijatí sústrediť do otázky, či túto disproporciu možno považovať za zmenu zmluvných podmienok oproti návrhom zmlúv. Podľa názoru odvolacieho súdu tak tomu nie je, pretože ako správne argumentoval žalovaný, údaj o RPMN, napriek tomu, že podľa zákona v zmluve o spotrebiteľských úveroch musí byť uvedený, nie je výsledkom dohody strán, ale matematickým vyjadrením parametrov (úverovej odplaty a nákladov), na ktorých sa účastníci spotrebiteľskej zmluvy dohodli. Pokiaľ preto pri tom istom okruhu zmluvných podmienok s rovnakými parametrami akceptácia oproti návrhu obsahuje iný údaj o RPMN, jedná sa podľa úvahy odvolacieho súdu nad akúkoľvek pochybnosť o opravu nesprávne vypočítaného a dosadeného údaju, a nie jeho zmenu. Takáto oprava nepredstavuje výhradu, doplnenie, a ani zmenu návrhu zmluvy, a preto ju nemožno považovať za jeho odmietnutie. Z týchto dôvodov záver súdu prvej inštancie, že k uzavretiu úverových zmlúv medzi stranami nedošlo a že pre nedodržanie písomnej formy úverových zmlúv podľa § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z., sú tieto bezplatkové a bezúročné, nemožno považovať za správny.

18. Súd prvej inštancie vedený nesprávnymi právnymi úvahami pri posudzovaní platnosti úverových zmlúv neposúdil ich v celom spektre rozhodujúcich zákonných kritérií a neustálil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre posúdenie týchto otázok odvolacím súdom. Nakoľko pochybenia súdu prvej inštancie nebolo možné so efektívnosťou napraviť v odvolacom konaní, došlo tým k naplneniu dôvodu, pre ktorý odvolaciemu súdu z pohľadu ust. § 389 ods. 1 písm. c/ CSP neostávalo iné, ako rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

19. V záujme efektívnosti postupu v ďalšom konaní bude ťažiskovou úlohou súdu prvej inštancie vysporiadať sa s otázkou úplnosti úverových zmlúv z hľadiska ich obsahových náležitostí (ich údajný nedostatok vytýkala žalobkyňa) podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. (doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti), písm. g/ (celková výška a konkrétna mena spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie), písm. k/ (výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia). V záujme vyhnúť sa prípadným pochybeniam pri riešení úplnosti úverových zmlúv odvolací súd dopĺňa:

20. Pri interpretácii rozhodujúcej vnútroštátnej úpravy, ktorá je v konečnom dôsledku (s prihliadnutím tiež na úpravu, ktorá tejto smernici predchádzala) výsledkom transpozície smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej tiež len „smernica 2008/48/ES“), je potrebné zohľadniť ňou stanovený cieľ. I bez toho aby sa toho strany v konaní dovolávali je povinnosťou súdu posúdiť zhodu smernice s rozhodujúcimi vnútroštátnymi ustanoveniami, aby preveril, či táto smernica bola transponovaná správne a či nie je namieste použiť jej nepriamy alebo priamy účinok. Ustanovenia smernice totiž v záujme požiadavky harmonizácie právnych systémov členských štátov EÚ musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou, s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia jej cieľa. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na záver formulovaný Ústavným súdom SR (ÚS SR) v uznesení sp. zn. III. ÚS 666/2016 zo dňa 11.10.2016, v zmysle ktorého je povinnosťou slovenského vnútroštátneho súdu, ktorá je inkorporovaná aj v základnom práve na súdnu ochranu, nie len ústavne konformná, ale aj eurokonformná interpretácia zákonov. Nezastupiteľným zdrojom poznania a aplikácie práva EÚ je tiež judikatúra ESD, ktorá je jedinou inštitúciou EÚ, oprávnenou podávať jej záväzný výklad. Odvolací súd pripomína, že prejudiciálny rozsudok je spolu s výkladom alebo posúdením platnosti práva EÚ, ktoré sa v ňom nachádzajú, síce priamo záväzný len pre vnútroštátny súd, ktorý formuloval prejudiciálnu otázku (Benedetti, 52/76, 3.2.1977, Zb. s.163, bod 26), ako aj pre

súdy, ktoré budú rozhodovať v tej istej veci o opravných prostriedkoch (Milch, Fett a Eierkontor, 29/68, 24.6.1969, Zb. s.165, bod 2), avšak nemožno prehliadať, že judikatúra ESD má najmä zabezpečovať jednotný výklad práva EÚ a cez to jeho rovnaké uplatňovanie v jednotlivých členských štátoch. Preto v prípadoch, kedy ESD podáva právny výklad ustanovení európskeho práva, či už v jednotlivých rozhodnutiach, alebo na žiadosť súdov členských štátov či iných orgánov a inštitúcií EÚ, má judikatúra ESD všeobecnú záväznosť. To znamená, že týmto výkladom ESD sa musí riadiť nielen súd, ktorý o výklad požiadal či štát alebo inštitúcia EÚ, ktorej je rozhodnutie určené, ale všetky členské štáty, ich orgány a obyvateľstvo, ako aj samotné orgány EÚ. Možno preto uzavrieť, že judikatúra ESD má povahu prameňa európskeho práva. Zároveň platí, že ESD výkladom únieho ustanovenia objasňuje zmysel a pôsobnosť vykladaného ustanovenia už od okamihu, kedy toto ustanovenie nadobudlo účinnosť. ESD interpretované ustanovenie musia vnútroštátne súdy aplikovať aj na právne vzťahy, ktoré vznikli alebo boli založené pred vynesením prejudiciálneho rozsudku. Prejudiciálny rozsudok totiž nemá konštitutívny, ale deklaratórny charakter (Kempter, C-2/06, 12.2.2008, Zb. s. I-411, bod 35; Kühne a Heitz, C-453/00, 13.1.2004, Zb. s. I-837, bod 21; Blaizot, 24/86, 2.2.1988, Zb. s.379, bod 27). Z pohľadu týchto všeobecných východísk odvolací súd konštatuje, že v rámci eurokonformného výkladu rozhodujúcej vnútroštátnej úpravy je potrebné vychádzať z interpretačných záverov, vyplývajúcich z rozhodnutí ESD. Tento súd v rozhodnutí vo veci C42/15 zo dňa 9.11.2016 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej vo vzťahu k určitosťi vyjadrenia časových aspektov realizácie úverovej zmluvy i k následkom absencie niektorých jej náležitostí formuloval hneď niekoľko na vec sa vzťahujúcich interpretačných záverov. Medzi iným podal tiež výklad článku 10 ods. 2 písm. h) smernice z pohľadu potreby vymedzenia v úverovej zmluve tiež štruktúry mesačných splátok v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú, stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tento záver premietol vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018 Najvyšší súd Slovenskej republiky, v ktorom k spôsobu aplikácie ust. § 9 ods. 2 písm. l/ z. č. 129/2010 Z. z., v znení účinnom do 30.4.2018, skonštatoval potrebu interpretácie tohto ustanovenia v tom zmysle, že nevyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, a že pokiaľ predmetné ustanovenie hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky (por. uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018, uznesenie sp. zn. 3Cdo 56/2018 zo dňa 17.4.2018 a opakovane tak urobil tiež v ďalšom svojom rozhodnutí sp. zn. 7 Cdo 98/2018 zo dňa 30.1.2019). ESD v tomto rozhodnutí tiež konštatoval, že z pohľadu smernice 2008/48/ES nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Zároveň ESD prezentoval záver, že zmyslu a cieľu smernice zodpovedá predpoklad takej vnútroštátnej úpravy a jej výklad vnútroštátnymi orgánmi, ktoré za bezúročný a bezpoplatkový považujú úver pri absencii niektorej z náležitostí uvedených v článku 10 ods. 2 smernice len pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Z toho vyplýva, že ani potreba eurokonformného výkladu neumožňuje interpretovať zákonnú požiadavku vyjadrenia údajov o konečnej splatnosti úveru tak rigorózne ako to vo svojej argumentácii činí žalobkyňa. Zákonná požiadavka uvedenia v spotrebiteľskej úverovej zmluve tiež údajov o konečnej splatnosti úveru nebola samoúčelná, ale jej skutočným zmyslom bolo vytvorenie právnej garancie toho, aby spotrebiteľ mohol jednoducho posúdiť výhodnosť podmienok poskytnutého úveru a následne aby mohol bezproblémovo realizovať práva a povinnosti, ktoré preňho z úverovej zmluvy vyplývajú. To v úvahách o spôsobe interpretácie ust. § 9 ods. 2 písm. f/ z. č. 129/2010 Z. z. na posudzovaný prípad nevyhnutne musí viesť k otázke, či vymedzenie konečnej splatnosti úveru vyjadrením počtu splátok a ich splatnosti môže objektívne viesť k sťažaniu rozhodovania spotrebiteľa. Podľa názoru odvolacieho súdu tak tomu nie je, pretože údaje o počte splátok a o ich splatnosti umožňujú spotrebiteľovi bez potreby špeciálnych znalostí či zručností a bez osobitej pozornosti či vynaloženia neprimeraného úsilia len jednoduchým úsudkom termín konečnej splatnosti, pokiaľ by aj bol popri údajoch o počte splátok a ich splatnosti preňho vôbec dôležitý, odvodiť. Odvolaciemu súdu sa v tejto súvislosti žiada poznamenať, že potreba vyjadrenia exaktného údajov o konečnej splatnosti úveru bude objektívne opodstatnená len v prípadoch, keď sa spôsob splácania úveru alebo i ďalšie úverové podmienky vyznačujú takými zvláštnosťami, ktoré jednoduchú určiteľnosť konečnej splatnosti neprimerane sťažujú. Súd prvej inštancie pri riešení otázky rozsahu celkových nákladov spojených s úverom, a teda správnosti v úverovej zmluve uvedeného údajov o RPMN v súvislosti s tvrdením žalobkyne o skutočnej výške reálne poskytnutého úveru a ňou

vypočítanej a tvrdenej hodnote RPMN v oboch zmluvách vo výške 92,98 % (v jednej zmluve bola RPMN uvedená vo výške 65,52 % a v druhej 66,13 %) vysporiada prepočtom a zistí, či údaj o RPMN úveru v úverových zmluvách ne/zodpovedá skutočnosti a či je alebo nie v neprospech spotrebiteľa. Ak zistí, že RPMN je v zmluvách nesprávne, skreslené v neprospech spotrebiteľa, bude úver považovať za bezúročný a bez poplatkový v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. d/ z. č. 129/2010 Z. z. Pri riešení tejto otázky súd neopomenie vysporiadať sa aj s otázkou právneho statusu dohody o službe odkladu splátok a vplyvu odplaty za túto službu na celkové úverové náklady. Odvolací súd má za to, že v skutočnosti sa nejedná zo strany žalovaného o službu, ale len o spôsob, akým skreslil podmienky poskytnutia úveru v neprospech spotrebiteľa. Zmluvná podmienka služby odkladu splátok nepochybne predstavuje nad primeranú mieru výrazný zásah do právneho postavenia spotrebiteľa, pretože nezanedbateľne zvyšuje jeho náklady spojené s úverom bez zrejmej materiálnej protihodnoty. Do celkových nákladov úveru, ročným vyjadrením ktorých je údaj o RPMN, je potrebné podľa ust. § 2 písm. g/ zák. č. 129/2010 Z. z. zahrnúť všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere s tým, že osobitne do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

21. Odvolací na tomto mieste považuje za potrebné vyjadriť tiež právny názor na spôsob prípadného posudzovania spotrebiteľsky neprijateľných zmluvných podmienok v ďalšom konaní. Účelom spotrebiteľskej ochrany je eliminovať dopady nerovnovážneho postavenia spotrebiteľa oproti dodávateľovi a nie ochrana spotrebiteľa pred dôsledkami neplnenia si povinností, ktoré za spotrebiteľsky prijateľných podmienok prevzal. Preto spôsob posudzovania hmotnoprávných oprávnení a povinností spotrebiteľa, ale aj rozsah procesných ohľadov, ktorých sa spotrebiteľovi v sporovom konaní dostáva (§ 290 a nasl. CSP) má svoje limity; v žiadnom prípade neznamenajú úplné vylúčenie základných atribútov právnej istoty, a v nadväzujúcich procesných podmienkach ani kontradiktórnosti konania. Procesná ochrana spotrebiteľa musí vždy nadväzovať na podstatu spotrebiteľského hmotného práva, ktorým je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami a závadnými výrobkami. Aj v spotrebiteľských sporoch musí rozhodnutie súdu smerovať k spravodlivému a vyváženému usporiadaniu pomerov strán, tak aby sa spotrebiteľovi v okolnostiach prípadu dostalo primeranej spotrebiteľskej ochrany za súčasného rešpektovania poctivo nadobudnutých práv dodávateľa. Z tohto pohľadu je predstava žalobkyne, rovnako ako aj iných spotrebiteľov v obdobnej procesnej situácii, že právo dodávateľa tu nie je alebo je oslabené alebo pred jeho výkonom mu súd poskytne ochranu len preto, že na druhej procesnej strane je spotrebiteľ, alebo preto, že v zmluve sa vyskytuje diskutabilná, možno vágna a hoc aj spotrebiteľsky objektívne neprijateľná vedľajšia podmienka, pokiaľ ostatnú časť zmluvy je možné udržať v platnosti, jednoducho neudržateľná. Odvolací súd zároveň vo vzťahu k ďalšiemu konaniu poznamenáva, že záver o neprijateľnosti zmluvnej podmienky nemôže byť vystavaný len na subjektívnom hodnotení sudcu, ale musí byť vždy preskúmateľným výsledkom vyhodnotenia rozhodujúceho spotrebiteľského kritéria, ktorým je primeraná rovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán (§ 53 ods. 1 veta prvá OZ). Nakoľko je dôvodom neprijateľnosti zmluvnej podmienky značná nerovnováha, ktorú v právnom vzťahu v neprospech spotrebiteľa zakladá, záver o neprijateľnosti zmluvnej podmienky sa nevyhnutne bez kvalifikovaného zdôvodnenia takejto nerovnováhy nezaobíde.

22. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie predovšetkým odstrániť nedostatky doterajšieho rozhodovania a vzhľadom na spotrebiteľský charakter sporu, príp. i s použitím ust. § 295 CSP, zabezpečiť si dostatočný skutkový podklad (zistenia) potrebný pre posúdenie obsahových náležitostí úverovej zmluvy podľa zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase jej uzavretia a z hľadiska spotrebiteľského práva a zabezpečiť si pre svoje skutkové závery dostatočný skutkový podklad procesne predpokladaným spôsobom. V tomto postupe sa najmä náležite vysporiada s listinnými dôkazmi, ktoré žalobkyňa v priebehu konania už predložila, ktoré strany navrhnu v nastávajúcom priebehu konania, alebo ktoré sú pre rozhodnutie vo veci nevyhnutné a ich vykonanie je možné aj bez iniciatívy spotrebiteľa s použitím ust. § 295 CSP. Po prípadnom doplnení dokazovania súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodne s tým, že v novom rozhodnutí vezme do úvahy len tie skutočnosti, ktoré vyšli (vyjdú) v konaní najavo (čl. 11 ods. 4 CSP) procesne správnym postupom, pričom vo svojich úvahách pri posudzovaní veci vyjde z právneho názoru odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), vyjadreného v tomto uznesení. Nové rozhodnutie súd prvej inštancie náležite odôvodní tak, aby sa dôsledne a presvedčivo vypořiadal so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami riešenými v konaní a argumentmi sporových strán

a zároveň, aby odôvodnenie nielen formálne spĺňalo náležitosti požadované ust. § 220 ods. 2 CSP, ale aby i materiálne zodpovedalo kritériám spravodlivého odôvodnenia.

23. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne tiež o nároku strán na náhradu trov konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).